

о'

- Нгомбе – каза – къде си тръгнал!

И заразмята заплашително бялото на очите си в полудрача на колибата, който толкова отиваше на черната ѝ като ароматно кафе кожа.

После семплата рокля с ярки цветове изшумули, докато тя се шмугна боса през процепа, оставен за врата.

- Стой там! Ще доведе лекар! – подвикна, както вече се беше запътила нанякъде.

Лекарят изглежда беше шаманът на селото. А изглежда беше довел и цялото село.

Горски не можеше да протестира. Изнесоха го навън на една рогозка под фантастично зрелите звезди на Африка.

Наредиха около тялото му нещо като запалени свещи и – първо шаманът – а после всички останали се залюляха в лека трансова стъпка и замърмориха нещо. Постепенно ритъмът на танца се забързваше, а тананикането извиси глас и стана песен.

Горски лежеше под тия тежки звезди
и усети как всяка една от тях, от цялото небесно полукълбо,
пуска към него нишка светлина.

Всяка само по една.

Имаше бледа прилика с картина на Ван Гог.

Всяко от небесните светила му пращаше по един лъч минало,

а той стоеше в центъра

на крехкото си настояще

и земята под него тътнеше от стъпките на лечителите.

~ ~ ~

- Да – си каза. Нещо безвъзвратно си отива. Но този път – не аз.

И се усмихна.

Над него се появиха много бели усмивки на черен фон.